

[Glistrup]

tilladelse til andeninstansafgørelsen, for principielt er det et meget langt stykke vej de samme argumenter, som gør sig gældende. Derfor vil det problem, som hr. Ole Espersen rejste – og hvor jeg er helt enig i, at det foreliggende lovforslag bestemt ikke repræsenterer nogen ideel løsning på dette detailspørgsmål – møde os igen til efteråret, hvis ellers regeringen i næste folketingssamling vil leve op til Danmarks Riges Grundlov om, at man skal respektere en folketingsbeslutning, der giver regeringen et pålæg.

Hvis regeringen vil fortsætte med sine Estrupmanerer i næste samling også, møder dette problem os jo ikke, men så må vi finde ud af, hvad dette sammensvejsede flertal, der stod bag beslutningen af 19. maj 1989, vil kunne gennemføre i næste folketingssamling. Vi har dog skiftet justitsminister siden da, så det, at den daværende justitsminister gik så kraftigt imod det, kan vel ikke binde hans efterfølger alt for længe.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne sig tak til hr. Glistrup, fordi hr. Glistrup dog reagerer på de udsagn, jeg kom med før.

Jeg vil gerne efterlyse de retspolitiske ordførere bl.a. fra Det Radikale Venstre, som jeg glemte at tage med i min opregning før, og bede dem om at komme op og forklare sig noget tydeligere, end det har været tilfældet ved de foregående behandlinger af lovforslaget.

Hr. Glistrup siger, at man skal spare noget papirusseri i retsvæsenet. Javel, nu henskyder man altså papirusseriet til et andet organ. Og der er ikke tale om, at man sparer papirusseri i retsvæsenet. Der er tale om noget ganske enkelt og ubureaukratisk som, at beslutningen inde i hovedet på den, der føler sin ret gået for nær, nu flyttes over til et papirusseri, hvad enten det kommer til at ligge i Justitsministeriet eller i et andet organ. Det er det, der er det afgørende i denne situation.

Dermed har hr. Glistrup altså heller ikke svaret på mit spørgsmål. Kan hr. Glistrup ikke komme og fortælle – som de andre ordførere, jeg skal stadig væk opfordre Det Radikale Venstre også til at vise sig heroppe – hvorfor man skal fratage folk det valg, de selv må træffe? Ingen træffer vel dette valg, fordi de synes, det er

morsomt at føre proces. Hvorfor må folk ikke selv bestemme, om de vil anke en sag til landsretten?

Så vil jeg i øvrigt godt tilslutte mig hr. Glistrups bemærkninger vedrørende beslutningsforslaget om fjernelse af tredjeinstansbevillinger fra Justitsministeriet og henstille til justitsministeren, at han ser at få fyret op under Retsplejerådet, der jo er blevet bedt om at hitte ud af, hvor disse tredjeinstansbevillingssager så skal ligge.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Hr. Leif Hermann kan have ret i at sige, at vi ikke har deltaget så voldsomt aktivt i debatten her ved anden- og ved tredjebehandlingen om dette spørgsmål. Det skyldes, at vi ved førstebehandlingen klart gav udtryk for vores holdning og vores støtte til justitsministerens forslag på dette område.

Men jeg skal da gerne gentage her fra talerstolen, at vi synes, det foreliggende forslag er forsvarligt. Jeg synes, at de mange betragtninger om, at det er retssikkerheden, der er på spil, måske bliver lige lovlig opdimensioneret af hr. Leif Hermann i dag.

Det drejer sig om et princip, som vi på forhånd kendte til i dansk ret, at der er en beløbsgrænse for, hvilke sager man kan anke videre i retssystemet. Her er der tale om en væsentlig forhøjelse, det vedgår jeg: fra et par tusind kroner op til 10.000 kr. Men det er dog så for det andet et princip og en beløbsgrænsestørrelse, som man kender i andre nærtstående nationer. I Norge, så vidt jeg erindrer uden at have papirerne på mig, er der en grænse af tilsvarende omfang. Og det har været tilfældet i adskillige år i Norge, uden at vi dog af den grund har ment, at Norge har forladt de civiliserede rets-samfunds rækker.

Og så til det med papirusseriet. Udgangspunktet vil jo blive, at der ikke kan finde anke sted. Det modsatte er tilfældet, som reglerne er i dag. Og det vil sige, at der næppe kommer det samme antal sager for Justitsministeriet, hvor de skal sidde og »nusse«. Og i hvert fald har de nogle klare retningslinjer og kan hurtigt komme igennem til nogle afgørelser.

Jeg så, at justitsministeren reagerede på min anvendelse af ordet »nusse«; han kunne ikke høre, det var i anførselstegn. Selvfølgelig vil ju-